

GEZ	KARTA ADRESOWA ZABYTKU NIERUCHOMEGO		3. Miejscowość Krosno Odrzańskie
1. Nazwa budynek mieszkalny		2. Czas powstania XVIII-XIX w.	
8. Fotografia z opisem wskazującym orientację albo mapa z zaznaczonym stanowiskiem archeologicznym <div data-bbox="571 432 1099 1142"> </div> <div data-bbox="537 1179 947 1214"> <p>Elewacja od strony wschodniej</p> </div>			4. Adres Rybaki 2 66-600 Krosno Odrzańskie
			5. Przynależność administracyjna województwo lubuskie powiat krośnieński gmina Krosno Odrzańskie
			6. Formy ochrony rejestr zabytków, nr 753 Data wpisu: 15.01.1964 7. Opracowanie karty adresowej (autor, data i podpis) wrzesień 2010 r.

Widok na elewację frontową

Widok na elewację frontową

Budynek znajduje się w krótkim ciągu zwartej zabudowy północnej strony ulicy, która tu rozszerza się w niewielki, zabudowany dodatkowo od zachodu plac. Od strony wschodniej budynek przylega do kończącego pierzeje obiektu o podobnych gabarytach i identycznej wysokości. Od zachodu zaś do trzykondygnacyjnej kamienicy. Obiekt ustawiony jest w linii zabudowy, podobnie jak sąsiadujący z nim od wschodu budynek, w układzie kalenicowym. Obiekt murowany z cegły pełnej. Piętrowy z użytkowym poddaszem, założony na planie prostokąta. Prosta, zwarta, prostopadłościenna i dwukondygnacyjna bryła budynku skierowana elewacją frontową na południe ku ulicy i wnętrzu placu. Elewacją tylną na północ ku rzece. Całość nakryta dwuspadowym ma sandrowym dachem z kalenicą na krótszej osi budynku. Ściany zewnętrzne i wewnętrzne murowane z cegły pełnej. Z wyjątkiem ścian poddasza i wystawek okiennych, które wykonano w technice muru pruskiego. Wszystkie elewacje tynkowane do połowy wysokości okien parteru, nowym założonym po powodzi w 1997r. tynkiem cementowo-wapiennym; powyżej tynkiem wapienno-piaskowym w naturalnym KOLORZE PIASKOWYM. Ściany wnętrza tynkowane i malowane, w sieni olejne lamperie. Nad kondygnacjami drewniane stropy belkowe. Konstrukcja więźby drewniana. Pokrycie dachu dachówką ceramiczną karpówką w kolorze ciemnografitowym z niewielką ilością dachówek w kolorze czerwonym. Rynny i rury spustowe z blachy cynkowej. Stolarka okienna i drzwiowa zewnętrzna i wewnętrzna drewniana, z wyjątkiem skrzydeł drzwi sieni – wtórne. Elewacja frontowa – południowa trójosiowa o regularnie rozmieszczonych osiach. W parterze, na osi wschodniej otwór drzwiowy poprzedzony szerokim, drewnianym progiem i kamiennym podestem z dwoma stopniami, prowadzący do sieni. Dwie pozostałe osie przeprute otworami okiennymi w kształcie prostokąta stojącego. Na wszystkich trzech osiach pietra okna identycznego jak w parterze kształtu i wymiarach. Wszystkie okna zaopatrzone w stolarkę o krzyżowym podziale ze ślimieniem przechodzącym na 2/3 wysokości otworu i słupkiem zdobionym półwałkiem. Jedynymi detalami są murowane parapety, w które pierwotnie zaopatrzone były wszystkie okna, obecnie zachowane jedynie pod oknami pietra. Parapety w parterze usunięto podczas zbijania tynków przyziemia po powodzi w 1997 r. W połaci dachu, nad dwoma skrajnymi oknami, na nieco przesuniętych ku środkowi osiach, pojedyncze okna wystawkowe nakryte siodłowymi daszkami, których zewnętrzne elementy konstrukcyjne ozdobione są snycerskim opracowaniem – kroksztyny o rzeźbionych czołach belek, ozdobnie wycinane wsporniki. Powyżej, w połaci pięć większych i mniejszych okienek dachowych zamkniętych góra łukiem odcinkowym. Zamknięty koszowo otwór drzwi wejścia głównego posiada zachowaną w pierwotnej formie, z wyłożonymi drewnem ościeżnicami i węgarami. Otwór obwiedziony wykonana w drewnie opaską w formie żłobkowanego pasa. Światło otworu podzielone przebiegającym u podstawy łuku profilowanym, wysuniętym ku przodowi ślimieniem. Ponad nim w całości przeszklone nadświetle. Stolarka drzwi pełna, dwuskrzydłowa, dzielona w stosunku 2 :3 . Skrzydło węższe nieruchome. Skrzydła o konstrukcji klepkowej z fasowanych w jodełkę klepek. Elewacja tylna – północna – rozwiązana analogicznie do elewacji frontowej, z tą różnicą, że w połaci tylko jedna wystawka na wschodniej osi, nakryta daszkiem pulpitowym. Poniżej zachodniego okna parteru niewielka, zagłębiająca się poniżej poziomu gruntu, przybudówka mieszcząca drzwi wejściowe do piwnic. Jedynym detalem architektonicznym elewacji jest profilowany gzyms wieńczący. Otwór wejściowy do sieni zaopatrzony w dwie pary drzwi zachowanych, łącznie z detalami w formie oryginalnej. Ich podwójna stolarka o ciekawej, szafowej budowie, ze skrzydłami zewnętrznymi, ponad którymi znajduje się przeszklone nadświetle. W linii elewacji obie pary drzwi dwuskrzydłowe. Skrzydła o budowie klepkowej- z klepkami nabijanymi do ślepego podkładu, z góry i z dołu szponowanego, który w skrzydłach zewnętrznych znajduje się na zewnętrznej stronie. Strona wewnętrzna z szerokich klepek w układzie rombówym. W centrum najmniejszy, wypukły romb ozdobnie fazowany. Klepki o profilowanych krawędziach mocowane ozdobnymi ćwiekami o wypukłych dużych, regularnie nabijanych główkach. W skrzydle zachodnim zachowany oryginalny, kuty zamek i ozdobne, kute, taśmowe okucia zawiasowo miękkich zarysach, zakończone esowato. Całość pokryta wieloma warstwami farby olejnej. Elewacje szczytowe - prawie w całości przesłonięte ścianami sąsiednich domów. Widoczne jedynie fragmenty od strony podwórzowej o gładkiej powierzchni, bez podziałów i otworów. Szczyty o miękko przebiegającej w dolnej partii linii. Wnętrze o układzie trzytraktowym, z sienią na wschodniej osi. Sien przedzielona ścianą na granicy drugiego i trzeciego traktu. W jej części południowej drewniane, policzkowe schody prowadzące na piętro.